

Clubdag WSV Nuenen, 2017

Dit jaar viel onze clubdag op 8 april. Een goed gekozen datum, zo bleek gedurende de dag, want de lente kondigde zich aan met fris ontluikend groen en – toch zeker 's middags – een aangenaam zonnetje met een prima wandeltemperatuur.

Vorig jaar al gooide men het roer om en werd gekozen voor een andere opzet van de clubdag. Dat viel toen in goede aarde bij de deelnemers en vandaar dat ook dit jaar gekozen werd voor een ochtendwandeling, daarna een lunch, vervolgens een middagwandeling en een afsluitend drankje.

Volgens afspraak verzamelden we tussen 9.45 en 10.15 uur bij de Dorpsherberg in Olland (bij St. Oedenrode). WSV-ers blijken “mannen en vrouwen van de klok” te zijn, want volgens mij waren we om 10.00 uur al vrijwel compleet. Geen “Brabants kwartiertje” dus! Koffie, thee en appelgebak stonden voor ons klaar en vanwege de aangename temperatuur konden we de consumpties buiten op het terras nuttigen, weliswaar met de jas aan.

Na het gebak werd het tijd voor een ochtendwandeling van ca. 10 km, die ons de kans bood de calorieën er weer af te lopen. Deze wandeling bevatte enkele lussen, zodat het ook mogelijk was om wat minder kilometers te lopen indien gewenst. Aanvankelijk was het weer nog wat somber, maar dat mocht de pret niet drukken. Het eerste stuk van de wandeling ging over asfalt. Voor enkelen duurde dit wat lang, maar na enige tijd konden we de asfaltweg verlaten en sloegen we af naar onverharde paden. En wat is de natuur toch mooi in deze tijd van het jaar hè: jong blad aan de bomen, grasland vol paardenbloemen en madeliefjes, zingende vogels, paarse dovenetel die voor mooi gekleurde bermen zorgt, een ezeltje in de wei en nog veel meer.

Op een open plek hielden we halt en wie nu denkt dat het hier om een rustpauze ging heeft het mis. Jazeker, de voeten kregen even rust, maar de grijze massa in onze hersenpan niet! Inge legde de bedoeling van het ‘namenspel’ uit. Wij WSV-ers hebben tijdens wandelingen natuurlijk best aandacht voor onze medeleden, maar dat wil niet zeggen dat we die ook allemaal bij naam kennen. En iemand omschrijven als “die daar met dat rode truitje” is ook niks. We kregen de opdracht om in een kring te gaan staan, maar dan wel op alfabetische volgorde van voornaam. Hiertoe moest men dus naar elkaars voornaam informeren. De kring vormde zich redelijk vlot, wat mij het idee geeft dat er toch behoorlijk wat mensen elkaar wel bij naam kennen. Lastiger was de volgende opdracht: om de beurt moest men de namen opsommen van de mensen in de kring. Vooral voor de introducés en nieuwste wandelaars was dit een flinke opgave, waarbij voorzegen en creatief ‘smokkelen’ gelukkig wel toegestaan waren. Na nog een namenspelletje kan ik met gepaste trots zeggen dat ik nu werkelijk iedereen bij naam ken! De wandeling werd hervat over bospaadjes, langs weiden en boerderijtjes. Om 12.50 uur arriveerden we weer bij de Dorpsherberg, waar een lunch met soep, kroket, brood en een gebakken ei op ons wachtte.

Toen we vanuit het daglicht binnenstapten moesten de ogen nog eventjes wennen aan het donker binnen. Overigens, een buitenstaander die tijdens de lunch een blik naar binnen zou werpen, zou zich wellicht bij de Primark wanen! Hoe dat zo? Nou, een aantal exemplaren van onze nieuwe clubkleding lag uitgestald en iedereen had nu de gelegenheid om te passen. Fleecevesten en poloshirts werden uitgepakt en al gauw lagen er stapeltjes kleding en hoopjes verpakkingen. Naar mijn idee waren de heren snel klaar met passen, maar zoals wel vaker hadden de dames hier iets meer tijd voor nodig. Er werd gepast, aan de stof gevoeld, over de kleur gepraat, er werden adviezen gevraagd en gegeven aan andere dames en er werd nog eens een maatje kleiner of groter geprobeerd.

Langzaam keerde de rust terug in het zaaltje en brak de tijd aan voor de tweede wandeling. Een aantal mensen gaf aan niet deel te nemen aan de middagwandeling en vertrok naar huis. De rest ging weer op pad en wandelde nu door een werkelijk zonovergoten landschap in de buurt van de mooi meanderende Dommel. Toen ik het bordje St. Janspontje zag staan meende ik een ogenblik dat we het water over moesten steken via een trekpontje, wat we overigens niet deden. Wel wandelden we langs een stiltetuin, langs bomen en struiken vol bloesems, zagen we in de verte een ooievaar en volgden we gemarkeerde paden die onderdeel uitmaken van het Brabantse Vennenpad. Na ca. 7 km kwam de Dorpsheerberg weer in zicht en om 15.30 uur ploften we vermoeid maar tevreden neer op de terrasstoelen. Hoewel de voeten vermoeid aanvoelden, bleek menigeen nog voldoende energie over te hebben om gezellig na te kletsen onder het genot van een verfrissend drankje.

Graag wil ik de clubdag-organisatoren bedanken voor een heerlijke dag met prachtige wandelingen. Ik heb ervan genoten!

Paula